

кова чудно, непознато до днес и усещаше нещо съвсем объркано: и срам, и гордост, и мъка, и желание да избяга, и някаква нова, парлива наслада.

Златан се обади зад тях:

— Чакайте да донеса топчето, докато не са излезли, че да ги уплашим! — и се опъти към воденицата.

Но отсреща вече всички се събраха на пясъка и почнаха да се обличат. Момчетата още лежах^а като упоени. Златан се върна облечен, натъкми топчето и ги нахока:

— Ху-у! Стига вече де! Изтекоха ви очите!... Ха, обличайте се! Ще гръмнем — и поемаме към бостаните. Като идех насам, срещнах Емин-аа, пъдаря. Отиваше с бъкела да си налее вода от нашата помпа. Докато се върне, има време да изядем по една диня...

Те се дигнаха бавно от земята. Очите им, отначало с усилие, после — изведнаж, каточе всичко досегашно се бе изличило, се върнаха към познатата гледка. Сега вече изцяло ги обзе любопитството да видят как ще гръмне топчето.

Златан извади огниво и прахан, за-